

virágkultuszhoz, ha már belefáradva az exotikus virágözönbe, megint a kolostorkert egyszerűségét és a lelket egészen lekötő primitív báját szomjazzuk, miért kell a buddhistáktól kérnünk kölcsön mindezt, amikor még ma is él az európai virágkultusz és a nép ma is szeretettel őrzi az európai kolostorkert virágait !
Mikor a rózsá ma is a virágok virága !

Rapaics Raymund.

SZABAD SZÉL UJJONG.

*A tél sivár havában és a nyárban,
Erdőn, mezőkön állanak szilárdan,
Felnyúlva, mozdulatlanul a fák.
Kicsiny világ övök a földi tájból,
Mely mérhetetlen és ezer varázsú.
Számukra nincsen új a szűk határban,
Amely köröttük alszik, ébredsz,
Hosszú során a gördülő napoknak.
Mily más a víg szeleknek élete!
Zengő torokkal énekekbe fognak,
— Mint gondtalan, kiránduló diákok —
Fel-felkacagva, csókkal hintve be
Mezőn a tarka, bővülő virágot.
Átszállanak hegyek tömör falán,
Erdőn, a völgyeken, tavak vizén,
Alattuk álmodik homályban Észak
S forrón szemükbe tűz a déli fény.
Látják a Szaharát, a piramist,
— Mit úri kénye régi fáraóknak
Önnönmaguk dícséretére szentel —
Hallják a dalt a végtelenbe zúgni,
Vadúl amint rohanni kezd a tenger.*

*Én szél vagyok. De láncokat rakott
Reám a sorsom és faként megállok,
Mindvégig itt, a megszabott helyen.
Új tájak, édes új csodák felé
Testvér-szelek suhannak át felettem.
Én, én csupán a vágyat ismerem:
Zengő dalok helyett nekem kopott
Varjúhadak siralma szól rekedten ...*

*Szabad szél ujjong ... árva rab vagyok . . .
Csodákra gondolok s a messzeségre.
Dermedt szívem ködös novemberében
Bolyonganak mogorva bánatok,
Álmok halott világa felsajog
S a fájdalom-folyó vonul sötétlen ...*

Zsigmond János.